

ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds selv opstillede som det, han vilde anse for naturligt og rigtigt. Det ærede Medlem henviste til Grosserer-societets-Komiteens Udtalelser, der i Øvrigt paa ingen Maade falde sammen med det ærede Medlems og bemærkede særlig med Hensyn til § 20, at der her ikke er talt Noget om Varer, og at det derfor maatte vqr uklart, hvorledes denne Paragraf skulde forstaaes — jeg antager imidlertid, at Paragrafen, som den er affattet, ikke levner nogen som helst Tvivl om, at Meningen er den, at, naar en Skyldner betaler sin Gjæld med Varer i Løbet af de sidste 3 Maanedes for Falliten, saa er det Tilfælde tilstede, som § 20 har for Die —, men det ærede Medlem søiede saa til, at det formentlig er med Penge, at man især begaar saadanne Transaktioner, som maa siges at være ulovlige og utilbørlige. Han udtalte sig meget skarpt desangaaende, idet han sagde, at det, som er det Almindelige, er, at man sælger sine Varer endog under Indkjøbspris, naar Falliten er forestaaende, for paa den Maade at reise Penge og dermed begunstige de enkelte Kreditorer, som man overhovedet har Lykt til at begunstige. For saadanne ikke blot Debitorer, men ogsaa Kreditorer vilde det ærede Medlem have opstillet Straf og Erstatningspligt; thi, siger han, nu rammes vel Fallenten af Straffeloven, men der mangler i den en Bestemmelse om, og i alt Fald er det ikke klart om der findes en saadan Bestemmelse, at ogsaa de Kreditorer, som indlade sig paa at tage imod Begunstigelser af Fallenten, skulle straffes. Det har glædet mig at høre disse Udtalelser af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, thi jeg er i Realiteten ikke væsentlig uenig med ham deri, jeg skal kun bemærke, at det just ikke altid har været Tilfældet i det praktiske Liv, at man har fulgt lignende Principer i de her omhandlede Forhold. Hvad der imidlertid er det Væsentlige og, som jeg tillod mig før at bemærke, det Mærkelige, det er, at det netop er den selv samme Sætning, som det ærede Medlem saaledes anbefaler og fandt var den ene rette, som findes i Lovforslagets § 24, der jo netop gaar ud paa, at de Kreditorer, som indlade sig med den tilkommende Fallent i saadanne

Transaktioner, som medføre Strafsansvar for vedkommende Fallent efter Straffelovens § 261, skulle være pligtige til at finde sig i, at Transaktionen gaar tilbage, hvilket vel er det Samme som det, det ærede Medlem havde for Die, naar han taler om Erstatning. Naar der i denne Bestemmelse ikke tales Noget om Straf for de Kreditorer, der saaledes indlade sig med Fallenten, har det jo i alt Fald en naturlig Grund deri, at denne Lov ikke er en Straffelov, men kun handler om, hvilke civilretlige Følger de forskellige Transaktioner skulle have.

Det Anførte turde maatte være tilstrækkeligt med Hensyn til dette Afsnit og i det Hele taget med Hensyn til det ærede Medlems mere almindelige Bemærkninger og Betragtninger over Lovforslaget i det Hele. Men det ærede Medlem knyttede dertil en Del mere spredte Bemærkninger med Hensyn til Hovedafsnittet i Lovforslaget, nemlig det, som handler om Behandlingen af Fallitboer. Han begyndte med at stille det Spørgsmaal i Spidsen, om Behandlingen af Fallitboer for Fremtiden vilde blive hurtigere og billigere, end den hidtil har været, hvilket Spørgsmaal han troede at turde besvare med Nei, og søiede han til: om den vil blive bedre, beror paa individuelle Momenter, paa de enkelte Personer, der faae med Boernes Behandling at gjøre. Dersom det nu virkelig forholdt sig saaledes, at Behandlingen af Fallitboer, i Stedet for at blive hurtigere og billigere, vilde blive langsommere og dyrere, saa vilde det ganske vist være en overordentlig væsentlig Anke mod hele Lovforslaget. Men jeg tror, at det ærede Medlem blev Deviset skyldig for denne sin Paastand, og jeg tror, at ærede Medlemmer maa blive noget frygtsomme for at tro paa det ærede Medlems Udtalelse i denne Henseende, naar jeg henleder Deres Opmærksomhed paa en anden Række af Betragtninger, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds fremsførte, nemlig hvad der stod i Forbindelse med Spørgsmaalet om Stiftskommissærers Affkæffelse. Dette kom i Slutningen af det ærede Medlems Foredrag, og jeg kan ikke negte, at jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem lagde særdeles Vægt paa dette, som han saaledes havde gjemt til